

«Нехай гнеться лоза...»

Руданський Степан Васильович

Нехай гнеться лоза,
Куди вітер пігне, —
Не печалить вона
Ні тебе, ні мене.
Може, й тяжко їй,
Може, й спина болить,
Але буря її
З корінця не звалить;
На болоті росте,
І слабая сама —
Вона гнеться собі,
Бо в ній сили нема;
Вона гнеться собі
І так вік прожиге
І без слави, в багні,
Як трава, зогниє.
Як трава осока
Зогниє у багні,
І хіба лиш комар
Заспіває по ній.
Нехай гнеться лоза,
А ти, дубе, кріпись,
Ти рости та рости,
Не хились, не кривись;
Ти глибоко углиб
Твердий корінь пусти,
Гілля вгору розкинь,
Ти рости та рости!
І до пекла дістань,
І у пекло заглянь,
І до хмари дістань,
І на небо поглянь.
І весь світ обдивись,
І усе розпізнай;
І що доброго є,
Ти у себе впивай.
І у силі, в добрі,
Як скала, затвердій
І, як сторож-силач,
Над землею ти стій;
І пташки світові
Защобечуть тобі,
І співак одпічне,

Заспіває тобі.
А як буря лиха
Тебе з місця зіб'є
Або хмара-гора
Тебе громом уб'є —
Світ почує ту смерть,
І повітря здрижить,
І ліси загудуть,
І земля задвижить;
І пташки пролетять,
Спогадають тебе,
І співак перейде,
Не забуде тебе!

Постійна адреса: http://ukrlit.org/rudanskyi_stepan_vasyliovych/nekhai_hnetsia_loza